

Venované Tomášovi, ktorý jedným objatím upokojí
každé vlnobitie v mojej hlave.

Katarína Holetzová

**správa
od mŕtveho
chlapca**

MARENČIN PT

© Katarína Holetzová, 2018
© Marenčin PT, spol. s r. o., Bratislava, 2018
Jelenia 6, 811 05 Bratislava
marencin@marencin.sk www.marencin.sk
Cover © Michal Rafaj, 2018
Design © Marta Blehová, 2018
707. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-569-0275-2 (viaz.)
ISBN 978-80-569-0276-9 (ePDF)
ISBN 978-80-569-0277-6 (ePub)

Len pár mesiacov nazad som mala o svojej budúcnosti jasnú predstavu. Akoby som každý večer pred spaním pozerala ten istý film. Zdalo sa mi, že presne viem, čo ma čaká. Čo všetko musím absolvovať, kým neumriem.

Manželské dialógy, ktoré sa scvrknú na otázku, čo bude na večeru. Zbytočné aktivity, ktoré mi dodajú márnivý pocit vlastnej dôležitosti. Falošné vzdychy v dokonale ustlanej posteli. A, samozrejme, deti. Jedno, dve, tri, ideálne štyri. Vymrznuté úsmevy na žiarivých rodinných fotkách z dovolenky, nekonečné nákupy v predražených butikoch, súkromné hodiny pilates, ľahká závislosť na antidepresívach a množstvo drobných problémov, ktoré mi zožerú všetok čas a dovoľia zabudnúť.

Vtedy som ani netušila, ako veľmi sa môj život zmení, keď sa presťahujeme do Canossy. Stovky kilometrov od domova ma čakal iný príbeh, nepredvídateľný a vzrušujúci. Až neskoro som pochopila, akú krvavú daň si táto nová budúcnosť vyberie.

„Keď sa zblízka pozeráte na malú časť vody, tak sa vám môže zdať, že sa hladina náhodne hýbe, ale keď sa na to pozriete z diaľky, pochopíte, že je to súčasť jednej vlny.“

Aj môj osud bol súčasťou jednej veľkej vlny, neostávalo mi nič iné, len sa ňou nechať unášať. A práve tento citát ju spustil silou tsunami.

Veď mi ho povedal ešte len chlapec.

Prvá část
chlapec žije

1. kapitola

Môjho manžela všetci volali Bebe, bola to ešte prezývka z detstva. Jeho matka tvrdila, že ani ako dvojročný takmer nerozprával a jediné slovo, ktoré dookola opakoval, znelo ako Bebe. Keď som ju napokon spoznala, vôbec som sa nečudovala. Tú snobskú ženu s množstvom botoxu v tvári by nikto nechcel oslovovať „mama“.

Prvýkrát som budúcu svokru stretla na večierku, kde sa seabavedome prechádzala so striebornou táckou v ruke a namiesto pozdravu na mňa pohrdlivo zazrela. „Tááák, to ste vy,“ precedila cez ostro červené pery a naďalej sa venovala ostatným hosťom.

Potom som ju videla už len trikrát. Na zásnubách, na svadbe a na Bebeho pohrebe. Vlastne sa na všetkých tých podujatiach tvárila rovnako. Neviem odhadnúť, či môj vzťah s Bebem bol pre ňu naozaj takým sklamaním, alebo jej plastické operácie znemožnili prejaviť hocijakú emóciu. Ale nech je to akokoľvek, chýbať mi rozhodne nebude.

Keď Bebe dostal ponuku viesť pobočku otcovej firmy ďaleko od domova, tešila som sa, že tak pretrhne väzby so starým životom. Lákala ma nová krajina, noví ľudia, nové príležitosti. Okrem Bebeho som nemala nikoho. Vychovávala ma babka, ktorá sa našej svadby nedožila. Nechodila som do dobrých

škôl, necestovala po svete a nemala hromadu známych, ktorí by ma pozývali na večierky a spoločné obedy. Ale Bebe áno. Bol to jeho svet a ja som mu doň vkročila ako nežiaduci votreclec. Nie- len jeho matka mi dávala toto nežiaduce postavenie najavo.

Prvé mesiace po svadbe, kým som si zvykla, boli pre mňa na- ozaj peklo. Jeho kamaráti boli o pätnásť rokov starší – rovnako ako Bebe. Mali okolo štyridsiatky a ich životy tvorila len práca a rodina. Okrem právnika a amatérskeho výtvarníka Laurela mali všetci deti, ktoré so sebou ťahali na návštevy. Malí rozmaz- naní tyrani vylievali po našom drahom koberci colu, naťaho- vali huňatý chvost zmätenému kocúrovi Onyxovi a beztriestne vrieskali, čo im hrdlá dovolili. Nikto si ich nevšímal a nikto ich nevychovával. Muži sa pri whisky rozprávali o problémoch na burze, ženy zatiaľ klábosili o bio strave pre deti a značkových handrách. Nemala som s nimi nič spoločné. Chcela som študo- vať, čítať veľa dobrých kníh, pozeráť veľa dobrých filmov, baviť sa. Vo svojom veku som v meste takmer nikoho nepoznala, a preto som ostala uväznená v starom dome so starými ľuďmi, ktorých hodnoty sa s mojimi ani náhodou nekrižovali.

Nikdy nezabudnem na Valériu, manželku jedného Bebeho spolužiaka z vysokej. Premávala sa u nás po obývačke a chu- dým prstom prechádzala po nábytku, akoby kontrolovala, či je dokonale utretý prach. Na polici pri kozube stálo pár vybraných fotiek, ktoré mi prirástli k srdcu. Na jednej s babkou hrdo pó- zujeme pred obchodom s klobúkmi, ďalšie sú z promócií, ako preberám červený diplom, a na poslednej a najväčšej stojím po boku svojho čerstvého manžela na pieskovej pláži. Tú fotku zo svadby mám napriek všetkému dodnes odloženú. Páči sa mi, ako na nej s Bebem vyzeráme. Žiadne nabubralé šaty v tvare torty, ani obleky a vyblýskané manžetové gombíky. Ja mám na sebe ľahkú bielu sukňu, tričko na ramienka a rozpustené vlasy mi poletujú popri hlave. Bebe je oblečený v rifliach a obyčajnej

košeli, ktorá mu zvýrazňuje silné ramená a hrudník. Obaja sa šťastne škeríme od ucha k uchu.

„Vieš, Nina, Bebe nebude mať s tvojimi výmyslami donekonečna trpezlivosť. Najprv písanie knihy, potom maľovanie, online obchod so šperkami, teraz to nekonečné štúdium. Musíš si ho nejako priviazať. Nebudeš vždy mladá,“ vyslovila Valéria dôrazne, zatiaľ čo s nevôľou zazerala na amatérsku fotografiu. „Vraj chceš teraz pre zmenu pracovať na univerzite. Čo ti to napadlo?“

Nechápala som, čo mi tým chce povedať. A najmä – prečo mi to vlastne hovorí. Neboli sme si blízke a ani jedna sme zjavne po zblížení netúžili.

„Zatiaľ to len zvažujeme, ale myslím, že by ma bavilo učiť, odovzdávať svoje vedomosti ďalej. Považujem to za zmysluplné,“ zamrmlala som s túžbou navždy zmiznúť z jej neprijemnej spoločnosti. Nie každá žena je slepica, ktorá túži len po dome na vidieku a krdli tučných detí – chcela som zvriesknúť, ale prekonala som sa.

„Múdra žena nie je vždy výhodou. Mysli na to. Bude stretávať aj iné, krajšie a dokonca mladšie. Žiadna z nich síce nebude mať stovky diplomov na stene. Ale budú vedieť ako naňho. Treba si ho priviazať, rozumieš.“

Vnútri vo mne blčala zlosť, ale navonok som sa tvárila rovnako neutrálne a slušne ako pri každej podobnej návšteve. Táto kostnatá predpojatá žena ma rozčuľovala, nerozumela som, prečo sa mi rozhodla vnútiť svoje životné múdrosti, ktoré som, samozrejme, považovala za úplnú sprostosť.

„Ja Bebemu verím.“ Vyrovnanie v mojom hlase malo byť jasným znakom, že debata je ukončená.

Neviem, či to Valéria pochopila, ale viac mi nepovedala ani slovo. Myslela som, že na náš krátky rozhovor navždy zabudne, že išlo len o zdvorilostné ženské tliachanie do vetra.

Keď sme sa však o pár rokov neskôr stretli v Canosse, objala ma ako najlepšiu priateľku.

„Som rada, že si si vzala moje slová k srdcu,“ usmiala sa spokojne a rukou pohladila moje zväčšujúce sa brucho.

Ach, Valéria, keby si vtedy vedela, keby si vedela...

Najprv som neverila, že mesto Canossa vôbec existuje. Ten názov mi prišiel neskutočný, priam rozprávkový. Zo školy som si pamätala jedine historickú Canossu – hrad, na ktorý v roku 1077 podnikol cestu kráľ Henrich IV. Je to známa legenda z európskych dejín. Panovník sa pohádal s pápežom, ktorý na neho uvalil cirkevnú kľatbu. Henrich, ohrozený neposlušnosťou šľachty, musel ustúpiť zo svojej tvrdohlavosti a v krutej zime bosý kráčať na hrad. Čakal tam tri dni, než mu dal pápež rozhrešenie.

Odchod do Canossy bol aj pre mňa akousi cestou pokánia. Zatiaľ čo som dokončovala štátnicu z francúzštiny a balila svoj doterajší život do krabíc a kufrov, Bebe zariaďoval nový byt a preberal pracovné povinnosti po predchádzajúcom riaditeľovi. Do Canossy odletel totiž o mesiac skôr, než som sa tam mala vybrať ja. Bolo to prvýkrát od svadby, čo som sa na taký dlhý čas ocitla sama. Možno z nudy, možno z túžby po rozptýlení som čoraz viac času trávila s jeho najlepším priateľom Laurelom. Bol to zábavný, milý človek, navyše dušou umelec, čo znelo úžasne zaujímavo v porovnaní s nudnými finančníkmi, ktorých sme väčšinou stretávali. Ťahal ma po rôznych nezávislých galériách, pozýval na večere, do divadla. Vtedy som ešte netušila, že základom manželstva je sebakontrola, a tak som sa teda nekontrolovala. Laurel to zrejme pochopil nesprávne. Jeho posledný prejav náklonnosti, snahu o vášnivý bozk, som ukončila fackou.

Myslela som na to celú nekonečnú cestu lietadlom. Obviño-

vala som sa a nadávala si, čo všetko som mohla spraviť inak, aby k tomu nikdy nedošlo. Mala som byť menej priateľská. Mala som byť viac nedostupná. Mala som sa menej tešiť. Mala som verejne prejať viac vďačnosti a lásky k manželovi.

Nevedela som si ani predstaviť, ako sa teraz pozriem Bebe-mu do očí.

Keď som ho uvidela na letisku v Preunersburgu, ako na mňa veselo kýva s kyticou bielych ruží, preniesla som všetku svoju zlosť na neho.

„Vitaj v novom pôsobisku tvojho milovaného manžela. Taká malá pusa na privítanie?“ Smutne skrútil ústa, aby napodobnil môj namrzený výraz. „Nebodaj ti znova stratili kufre. Božemôj, zlato, ty tie problémy vážne priťahuješ. Pamätáš si na našu prvú dovolenku v Mexiku?“

Privinul si ma nežne k sebe a ja som mala čo robiť, aby som sa nerozplakala. Miešal sa vo mne hnev, smútok za starým životom, očakávania a najmä únava z letu. Láskové objatie vo mne všetky emócie ešte znásobilo. Nervózne som ho od seba odstrčila ako zduté decko. Nechcela som, aby na mne čokoľvek spozoroval.

„Poďme. Veď vieš, ako sa hovorí. Keď nepríde Mohamed k batožine, musí prísť batožina...“ Kým sa smial na vlastnom nevydarenom vtipе, rázne som odpochoďovala z priestrannej haly.

Pred letiskom nás čakalo nové auto, čierny luxusný bavorák, dokonca so šoférom, čo bol obrovský skok po rozheganom SUV, ktoré doma Bebe zdedil po otcovi. Prišiel čas zvyknúť si na to, že v najbližších dňoch bude všetko nové. Nové a veľkolepé. Bebeho pozícia si to vyžadovala a mne to teda vôbec neprekážalo. S predstieranou samozrejmosťou som sa rozvalila na zadnom sedadle.

Auto frčalo diaľnicou a my sme za sebou postupne nechávali

všetky symboly veľkomesta, do ktorého sme prileteli. Sídlišká aj továrne pohltili kopce. Bez slova som zhypnotizovane pozorovala ich oblé siluety. Vyzerali, akoby nás k sebe lákali svojou jasnou farbou. Nevedela som sa dočkať, až sa k nim priblížime. Nikdy som také vysoké hory nevidela.

„O chvíľu ti budú Alpy liezť na nervy, Nina,“ pousmial sa Bebe. Ako vždy, presne uhádol, na čo myslím. Po incidente s Laurelom ma to zneistilo. Nedokázala som odhadnúť, ako veľmi mi vidí do hlavy – a toho pocitu som sa hrozila.

„Hm. A možno nie,“ odvrkla som arogantne.

Snažil sa zaujať moju pozornosť rôznymi historkami a zaujímavosťami z okolia, ale ja som neúspešne z mysle odháňala obraz jeho najlepšieho priateľa, ako sa ku mne vášnivo nakláňa. Prišlo mi netaktné sedieť pri manželovi a myslieť na Laurela. Najmä keď bol Bebe taký spokojný a šťastný. Čakal nás nový život a ja som ho hneď v úvode pošpinila spomienkou na niekoho iného.

„Keď sa dobre zadívaš, uvidíš Doppelhorn, najvyšší vrch v okolí. Raz sa tam musíme ísť pozrieť, vraj je z neho úžasný výhľad. A tam ďalej, aha, tam je ruina stredovekého hradu. A tam ešte ďalej je Canossa. Pozri!“

Cestu do mestečka som dôverne poznala z googlu, virtuálne som ju prešla asi tisíckrát. V duchu som si čítala názvy dedín a prekladala nápisy na obchodoch a reklamných tabuliach z ťažkopádnej nemčiny. Keď sme míňali prvú odbočku z diaľnice a krátky tunel, mala som pocit, akoby som tadiaľ chodievala celý život.

Teraz odbočíme popri sklade s pneumatikami, potom nasleduje kruhový objazd so záhonom tulipánov uprostred, stará farma a kľukatá asfaltka smerom nahor – hovorila som si v duchu.

Tesne pred križovatkou, ktorá mala viesť do Canossy, však šofér prudko strhol volant a zabočil vľavo.

„Čo to, preboha živého, ten chlap robí?“ Kolenami som narazila do dverí a nahnevane zagánila na Bebeho, akoby držal volant v rukách on. „Kam nás to vieze?“

Ale on si namiesto odpovede len jazykom prešiel po vyschnutej hornej pere a tajomne sa pousmial.

„Bebe, haló, kam to ideme? To predsa nie je cesta do mestečka.“

„Nechaj sa prekvapiť, zlato.“

Stúpali sme stále vyššie a vyššie, ale zblízka kopce vyzerali menej romanticky a viac hrozivo. Asfaltka bola akurát pre jedno auto a priepasť pod ňou pôsobila nebezpečne. Šofér išiel opatrne, ale napriek tomu som sa tak trochu obávala, či to zvládne. S hrôzou som sledovala roklinu, ktorá sa roztvárala priamo pod nami.

Bola som strašne zvedavá, kam nás divoká cesta povedie, ale nechcela som sa zbytočne vypytovať. Bebe by mi aj tak nič neprezradil, na to som ho príliš dobre poznala. V podobných situáciách sa priam vyžíval.

Vôňa ihličia sa mi drala do nosných dierok a ja som ju nahlas vdychovala, aby som si dodala odvalu. Vyklonila som hlavu z okna a s rešpektom obdivovala majestátnu prírodu. Čakala som, čo bude nasledovať. Výhľad, ktorý sa mi naskytl o malú chvíľku, však prekonal akékoľvek očakávanie.

„Tu je moje prekvapenie, zlato.“

Nezmohla som sa ani na slovo.

Stavba, ktorá sa pred nami znenazdajky rozprestrela, mohla byť luxusným sídlom ropného magnáta alebo šejka, ktorý sa rozhodol usadiť v starej dobrej Európe. Vysoká budova priamo nadväzovala na kopec, takže to vyzeralo, akoby z neho vyrást-

la. Postavená bola z veľkých sklenených tabúl, ktoré odrážali slnečné lúče predierajúce sa pomedzi hory. Geometrické tvary s odkazom na architektúru funkcionalizmu boli však päťou na oko romantickému vidieku. Široká terasa presahovala ponad roklinu a nechávala vyniknúť bledomodrému jazeru a malebnému mestečku, ktoré sa črtalo v diaľke.

Nikdy som nič také nevidela. Bolo to extravagantné a klasické zároveň, gýčové aj vkusné. Nechápala som, čo môže táto stavba znamenať, komu je určená.

S ústami otvorenými od prekvapenia som vyskočila z auta a nedočkavo kráčala k obrovskej sivej tabuli, ktorá niesla logo korunky a zlatistý nápis.

Lupinov inštitút Canossa.

Zdalo sa mi to povedomé, ale hoci som bádať v pamäti, moje úsilie bolo márne.

Lupinov inštitút Canossa.

Čo to len môže byť? S otázkou v očiach som sa prekvapene otočila k Bebem.

„Tvoje budúce pracovisko, zlato. Viem, že ťa nebavilo celé dni vyčkávať, kým sa vrátim z práce. Teraz môžeš robiť to, po čom tak túžiš.“

„A-a-ale...“ zakoktala som.

„Samozrejme, ak chceš. Do ničoho ťa nútiť nebudem. Len mi napadlo, že by ťa potešilo miesto učiteľky literatúry v jednom z najlukratívnejších vzdelávacích inštitútov v Európe. Bol to predsa tvoj sen. Hádám si si nemyslela, že som kúpil byt v Canosse len tak, aby som potom hodinu cestoval do práce v Preunersburgu. Budeš to mať kúsok od nového domu. Šofér ťa môže voziť.“

V ústach mi vyschlo a do očí sa mi navalili slzy vďaky.

Zvykol ma rozmaznávať a plniť moje priania len preto, že chcel, že ho to bavilo. Ale toto som naozaj nečakala. V okamihu

som zabudla na trápnu scénu s Laurelom, smútok za domovom aj zapatrošené kufre. Pozrela som na jeho vysmiatu tvár a celou silou mu skočila do náručia. Zvonivo sa rozosmial.

„Tak čo, zlato, si spokojná? Súhlasíš? Pôjdeme sa pozrieť dovnútra a dohodnúť detaily o tvojej novej práci? Už na nás čakajú.“

„Áno, áno, áno!“

„Áno a...?“

Za šesť rokov manželstva som mu slová „milujem ťa“ povedala len párkrát. Teraz som to opakovala dookola a dookola, až kým ma zo seba nežne nezhodil.

„Začíname tu nový život. Chcem, aby si mi slúbila, že budeš šťastná.“

A ja som plakala a sľubovala.

Netušila som, čo všetko toto domnelé šťastie so sebou strhne ako lavína.

2. kapitola

Keď vyrastáte v malom meste bez rodičov, len s babkou, ktorá ledva spláca pôžičku na dom a skromnú stravu, naučíte sa ďakovať za každú maličkosť. Ako dieťa som ďakovala za to, keď ma šikanujúci spolužiaci cez prestávku konečne pustili na záchod. Ďakovala som učiteľom za dobré známky, za možnosť vyprážať hranolky vo fast foode, za pekné počasie, vďaka ktorému som mohla ísť do školy pešo a nemíňať na autobus. Moju neustálu vďačnosť podporovali aj v malom cirkevnom spolku, ktorého som dlhé roky bola pevnou súčasťou. Vraveli mi – ďakuj Bohu za to, že žiješ, že máš svoju vieru. Sklonila som hlavu v modlitbe a pokorne poslúchla.

V poslednom čase sa mi však slová vďaky čoraz ťažšie predierali pomedzi pery.

„Ďakujem, zlato, za to, že stále plníš moje želania,“ zašepkala som po chvíľke odhodlávania, keď sme sa s Bebem ruka v ruke prechádzali dlhou alejou priamo k hlavnému vchodu Lupinovho inštitútu. „A prepáč, keď som občas protivná.“

Bebe sa uchechtol a prehodil niečo o tom, že je zvyknutý, ale že to sme my ženy a blablabla.

Nevedela som, či to myslí vážne alebo si ma len doberá, a preto som radšej ostala ticho a užívala si nečakanú vychádzku do neznáma.

Cestu lemovali vysoké staré lipy a ich šuchotajúce listy sa

miestami sfarbovali dožltá. Hoci bol začiatok septembra, prekvapil ma chlad, ktorý sa držal vysoko v horách. Tá veľkolepá presklená budova, farebné kopce, vôňa ihličia, škrekot čajok... Mala som chuť všetkého sa dotýkať a navždy si zapamätať každý moment tohto ohromujúceho zážitku.

Chcela som sa o svoje pocity podeliť s Bebem, ale ten sa len nervózne pozeral na displej mobilu a poháňal ma vpred.

„Nemôžeme trochu spomaliť? Vlečieš ma za sebou ako psa.“

Snažil sa usmiať, ale videla som, že sa necíti vo svojej koži. „Zlato, už meškáme takmer hodinu, teraz fakt nie je čas na romantické prechádzky po prírode. Ja chápem, že lietadlo, strategická batožina a tak ďalej. Ale správna rada to chápať nemusí.“

„Aká správna rada?“

Hlas mi zhrubol. Začínala som šípiť, že moja nová práca a stretnutie s vedením školy nie sú tým jediným, čo Bebeho ženie do Lupinovho inštitútu. Slová „správna rada“ a jeho dôležitý výraz to jasne naznačovali. Tu ide o biznis, nie o mňa.

„Čo má s mojou prácou učiteľky správna rada?“ zopakovala som.

„Nedurdi sa hneď, no tak, zlato. Máme rozrobený jeden veľký projekt. Dohodil mi to otec, s Lupinovým inštitútom chcel pracovať roky. Fakt to nechcem pokaziť len tým, že prídem na poradu, keď už budú všetci na odchode. Tak sa trochu, prosím, poponáhľaj.“

Zhlboka som sa nadýchlá horského vzduchu, aby som rýchlejšie absorbovala novú informáciu.

Takže Bebe ti prácu v inštitúte nevybavil, lebo nejakú hľadal. Jednoducho mu padla do cesty, keď riešil niečo úplne iné. Určite má z toho svoje výhody. Si ako dieťa, ktoré otec zobral do Disneylandu, aby mohol za stánkom s cukrovou vatou pretiahnuť falošnú Snehulienku.

„Bože, Nina, poď už. Čo zas vymýšľaš? Čo ti dnes je?“

Stála som pred mosadznou bránou a v rýchllosti sa rozho-
dovala, či ho kopnem do lýtky a urazene ujdem nazad k autu,
alebo ho budem nasledovať a hrať nesvojprávnu manželku
úspešného biznismena. Zas a znova som mala len ďakovať za
odrobinky, ktoré mi niekto hodil k nohám. Nevieť, prečo mi
to práve v tejto chvíli tak silno prekážalo.

„Zlato...“ Mobil v Bebeho ruke začal nahlas vibrovať. Po-
dráždene na mňa zazrel. „Pozri sa, pokojne sa tu teraz fuč.
Nebudem ťa, preboha živého, do ničoho nútiť. Chcel som ti
spraviť radosť.“

„Alebo som ti len zapadla do tvojich kšeftov.“

„Ešte pred chvíľou si bola nadšená.“

Ach, mala som ho radšej kopnúť.

„Vieš čo?“ vybuchol odrazu. „Prechádzaj sa tu, koľko len
chceš, sprav si pár umeleckých fotiek a ja ti zavolám, keď skon-
čím. Vybavím, čo mám, a potom sa prídeš predstaviť, okej?“

Pri pohľade na jeho unavenú tvár mi prišlo ľúto vlastnej de-
tinskej reakcie. Bebe sa naozaj snažil ma potešiť. Splniť mi ďalší
z mojich nezmyselných nápadov, tak ako vždy. Bože, čo sa to so
mnou len deje? Najprv Laurel a teraz toto?

„Okej,“ zamrmlala som pokornejšie.

Zrazu sa usmial o čosi úprimnejšie a chladne ma pobožkal
na líce. Dotyk jeho suchých pier som cítila na pokožke ešte
pár sekúnd po tom, ako jeho široký chrbát v bezchybne šitom
obleku zmizol v presklenej budove. Bolo to, akoby sa o mňa
obtrela mŕtvola.

Napokon som sa celkom tešila, že si môžem užívať samo-
tu v tomto magickom prostredí. Potrebovala som si po lete
a všetkých tých novinkách trochu vydýchnuť, byť sama so
sebou. Intuitívne som zamierila k neďalekej terase, ktorá sa

nachádzala nad roklinou. Vytŕčala priamo z hlavnej budovy a nemala žiadne podpery, takže to vyzeralo, akoby levitovala. Výšok som sa nebála, ale predsa som na podlahu vstupovala neistým krokom. Výhľad na okolie ma fascinoval.

Podo mnou sa nachádzalo jazero Can, to som dobre poznala už z fotiek na internete. Neverila som, že voda môže byť naozaj taká bledá a pokojná, ako na vyretušovaných obrázkoch. Čajky, ktoré poletovali nad hladinou, sa v diaľke menili na biele bodky krúžiace po horizonte. Za jazerom sa rozprestieralo mestečko Canossa. Naživo a z výšky vyzeralo ešte roztomilejšie než z profesionálnych záberov. Pestrofarebné domy s drevenými balkónmi plnými muškátov sa krčili k jazeru, akoby v ňom hľadali úkryt, akoby každú chvíľu mali padnúť do vody. Napriek veselým náterom boli staré a zhrbené, čo mi nevdojak pripomenulo babku. Ihneď som k mestečku pocítila závan nežnosti.

Z kabelky som vytiahla krabičku cigariet a spokojne sa oprela o zábradlie. Fajčenie bolo mojím tajomstvom, hoci Bebe o ňom musel tušiť. Kedysi ma dokonca nenápadne nabádal, aby som prestala. A ja som prestala. Ehm. Na pár dní. A potom som znova fajčila. Síce menej a ešte tajnejšie, ale nedokázala som sa tohto zlozvyku zbaviť. Musela som sa s cigaretami skrývať po balkónoch a tajných uličkách, predstierala som prechádzky, stretnutia, len aby som si mohla zapáliť.

Teraz konečne prišiel môj čas. Spokojne som vdýchl dym.

„Čo tu robíte? Nemáte byť na hodine?“

V šoku som sa otočila a zarazene pozorovala ženu za svojím chrbtom.

Staršia dáma, ktorá ma oslovila vysokým hlasom, vyzerala ako typická Nemka z učebnice. Mala hladké blond vlasy ostrihané „na páža“, chudý krk a ploché prsia, ktoré sa tlačili v obťahnutom sivom roláku.

„Som Nina Kramerová. Môj manžel má práve stretnutie so správnou radou.“

„Ahá,“ zamyslela sa Nemka a nepríjemne si ma premerala od hlavy až k pätám. Pri pohľade na voľné roztrhané rifle, ktoré som si vybrala na cestu lietadlom, nespokojne nadvihla jedno obočie. „Nová študentka?“

Mala som čo robiť, aby som sa nezasmiala. Žena ani netušila, aký kompliment mi práve dala.

„Ale kdeže,“ prehovorila som veselo, zatiaľ čo som poklepala ukazovákom po cigarete. „Ja som nová učiteľka. Budem učiť americkú a britskú literatúru.“

Zvuk, ktorý Nemka vydala, pripomínal odfrknutie koňa. Načiahla sa ku mne a z ruky mi zľahla vytiahla cigaretu, ktorú s odporom zadusila o chrómové zábradlie. Bola som taká prekvapená, že som ani nestihla zareagovať. Jej gesto ma urazilo, pretože som si vďaka Bebeho majetku a vplyvu v spoločnosti odvykla od akejkoľvek formy ponižovania. Ale zdalo sa, že žena vo mne vidí chudobnú Ninu, ktorú som pred svetom už roky skrývala. Jej pohľad jasne naznačoval, čo si o mne myslí.

„Zlatokopka,“ – kričalo jej z očí.

Tvár mi očervenela od hanby.

„Milá pani Kramerová,“ spustila okamžite, ako uvidela nastupujúce flaky na mojich lícach. „V areáli Lupinovho inštitútu je prísne zakázané fajčiť a, samozrejme, tiež požívať alkoholické nápoje. Platí to pre študentov aj pre zamestnancov. A dokonca aj pre takých zamestnancov, ktorých manželia sa stretávajú so správnou radou. Toto je prvotriedna vzdelávacia inštitúcia so svetovým renomé. Berte to ako malé odporúčanie do budúcnosti.“

Po týchto slovách sa roboticky otočila na nízkom podpätku a s neprirodzene narovnaným chrbtom odkráčala z terasy

smerom k budove. Ani raz sa neotočila, dokonca ani vtedy, keď špak elegantne zasunula do neďalekého smetného koša.

Červen z mojich líc pomaly ustupovala a nahrádzalo ju spravodlivé rozhorčenie. Nemala dôvod ma takto ponížiť.

A čo si čakala, Nina? Fanfáry? Každému musí byť jasné, že si tú prácu získala len kvôli peniazom svojho manžela. Tak sa prestaň čudovať.

Rozprávkový výhľad na jazero sa mi po týchto myšlienkach razom sprotivil. Začínala mi byť v ľahkom oblečení zima a podpísala sa na mne aj únava z letu. Zovretou pästou som udrkla do zábradlia, akoby bolo dôvodom mojej zlej nálady.

Rýchlo som napísala Bebemu správu, potom ďalšiu a ďalšiu, nervózne som vyzvedala, ako dlho bude ešte jeho stretnutie trvať. Samozrejme, nereagoval.

Minúty na displeji telefónu sa striedali a nápad odísť do Cannossy mi prišiel čoraz hlúpejší. Mala som chuť ležať na svojom starom gauči a hladkať kocúra Onyxa. Čakala som, že sa všetko aj tak určite pokazí a že Bebe sa vráti ku mne a povie, že sa pomýlil a do Lupinovho inštitútu vlastne nenastúpim. Môj život sa vôbec nezmení a ja budem znova sama sedieť v nejakej izbe a hľadať si nezmyselné aktivity.

Zababušila som sa do dlhého svetra, ale chlad mi sklzal po krku na celé telo, ktoré posiali zimomriavky. Nechcelo sa mi vracieť sa do auta a zabíjať čas dialógmi s neznámym šoférom. Mohla som sa vrátiť ku škole a počkať Bebeho na recepcii. Alebo nájsť nejaký bufet či reštauráciu, dať si čaj, upokojiť sa.

Ale ja som spravila tú najmenej logickú vec, ktorá sa mi v danej chvíli ponúkala. Možno to bolo nutkanie, alebo ma do hlbokého lesa pritiahol osud. Nevieť. Odhodlane som opustila terasu, prešla alejou a zabočila pomedzi stromy, akoby som sa chcela zbaviť akéhokoľvek náznaku Bebeho spoločnosti a neustálej vďačnosti, ktorá ma zvnútra požierala.

V lese, ktorý sa rozprestieral len kúsok od inštitútu, bolo šero. Konáre husto posiate ihličím bránili svetlu preniknúť až k zemi a slnečné lúče sa odrážali len po špicaté vrcholky stromov. Kráčala som po vychodenej cestičke a zvuk vlastných krokov utíšil rozbúrené emócie, ktoré mi bublali v hrudi.

Netušila som, kam cestička vedie. Keď sa náhodou rozdvojila, intuitívne som si vybrala ľubovoľný smer a pokračovala ďalej. Zdalo sa, že v celom lese nie je ani živej duše – a ten pocit sa mi páčil. Predstavovala som si, že by sa tu mohol odohrávať nejaký príbeh, temný alebo magický, možno na spôsob Pána prsteňov. Snažila som sa vytlačiť si z myšlienok Bebeho a Nemku a jej nepríjemné poznámky.

Asi po štvrthodine bezmyšlienkovitého kráčania som sa ocitla na rázcestí, ktoré mi prišlo zvláštne povedomé. Chodníčky sa rozhádzali v pravom uhle, akoby ich niekto narysoval. Uprostred nich sa nachádzal vyschnutý peň. Korene vykúkali zo zeme a krútili sa v podivných oblúkoch ako chápadlá pravekej chobotnice. Mimovoľne som zovrela zlatý krížik, ktorý sa mi pohojdával na krku.

Chcela som zabočiť vľavo, ale v tej chvíli sa mi zazdalo, že počujem nejaký šum. Akoby sa niekto predieral pomedzi konáre. Otočila som hlavu a snažila sa zazrieť votrelca, ktorý mi skrížil cestu. Nikoho som však nevidela.

Vtedy som si prvýkrát uvedomila, že prechádzka v taktom hustom lese môže byť nebezpečná a skontrolovala som signál na mobile, ktorý mi mohol byť v prípade nejakého problému užitočný. Všetko fungovalo, ale napriek tomu som sa z obozretnosti vybrala opačnou stranou, než som pôvodne plánovala. Už po pár metroch mi začalo byť jasné, že som sa rozhodla nesprávne.

Najprv som narazila na plechovku piva, ktorá sa váľala pri cestičke. Potom na zhúžvanú krabičku cigariet a drobný odpad,

ktorý niekto zrejme vyvrátil z vreciek. Chcela som sa otočiť a vrátiť sa nazad, bála som sa, že naďabím na nejakého bezdomovca alebo miestneho zločinca, ktorý sa v lese skrýva. Keď som sa už-už otáčala, v dialke sa predou mnou roztvorila malá čistinka, žiarivá lúka ukrytá hlboko v lese. Od prekvapenia som vypúlila oči a ako zhyponotizovaná sa vybrala priamo k nej. Lákala ma k sebe svojou jasnou zelenou farbou a pokojom, ktorý z nej vyžaroval. Nádherným miestom pretekal malý potôčik a na jeho boku vyrástla starodávna studňa z kameňa. Ten pohľad som si musela zvečniť.

Vyťahovala som z kabelky mobil, aby som si toto čarovné miesto ofotila. Skôr než som stlačila spúšť, zakopla som o niečo veľké a mäkké. Ani som si nestihla uvedomiť, čo to je, a už som dopadla celou váhou na kolená a lakte. Mobil vyskočil z mojich dlaní a oblúkom sa rozletel až na tvrdú zem.

Náraz mnou otriasol. S lútosťou som si obzrela ošúchané lakte a utrela si nenápadný prúd krvi, ktorý mi tiekol po odretej koži. Už z dialky som zbadala, že rozbitý displej na telefóne pripomína kaleidoskop.

Sakra, sakra, sakra!

Dnes proste nemáš svoj deň, Nina. Mala si ostať s Bebeu a nič by sa ti nestalo. Na čo sa to hráš? O čo sa vlastne snažíš?

Namiesto toho, aby som sa pozbierala a snažila sa čím skôr dostať k inštitútu, ostala som ležať na zemi a vzala do ruky neznámy predmet, ktorý spôsobil môj pád. Bol to látkový ruksak tmavosivej farby s koženými pútkami. Pôsobil moderne a drahú, jeho majiteľom bol pravdepodobne mladý muž, možno študent. Nápis na štítku to potvrdil.

Damian Ostrowitz
Lupinov inštitút

Prečo by si niekto nechával ruksak len tak pohodený na lúke? Posediačky som nakukla dovnútra a prehrabala sa v dokrčených košeliach, trenkách a rifliach. Nenašla som peňaženku, žiadne doklady ani nič, čo by o Damianovi Ostrowitzovi prezradilo viac. Rozhliadla som sa naokolo, ale po jeho majiteľovi nebolo ani stopy. Napriek tomu som dostala čudný pocit, že ma niekto sleduje. Postavila som sa na roztrasené nohy a ruksak nechala na zemi.

„Aúuu,“ vykrikla som nahlas. Z ničoho nič som pocítila ostré pichnutie v ľavom členku, ktoré mi podlomilo kolená.

Zničené som sa zviezla na zem a od bolesti zatvorila oči. Slnko mi svietilo priamo na tvár a za pevne zovretými viečkami mi prebleskovali jeho lúče. Nepočula som žiadne kroky ani iný zvuk, ktorý by naznačoval, že sa ku mne niekto približuje. Ale keď som po chvíľke otvorila oči, stál len kúsok predo mnou.

„Ste okej?“

Kvôli svetlu som videla len siluetu kapucne, celú tvár mu zahaloval tieň. Hlas mal síce zastretý, ale mladý, a napriek zisteniu, že v lese nie som sama, som sa vôbec nezľakla. Jeho prítomnosť mi prišla prirodzená. Akoby som ho tam vlastne celý čas čakala.

„To je len... členok.“

Naklonila som hlavu, aby som sa mu dokázala pozrieť do tváre, ale stále som kvôli slnku videla rozmazane. Napriek tomu mi už v tej chvíli bolo jasné, že sa za kapučňou neskrýva puberťák s bacuľatými lícami. Sedemnásťročných študentov som do toho momentu považovala za deti, nepodarených výrastkov, ktorí stále potrebujú maminku, hoci počúvajú rap a strihajú si vlasy podľa najnovších trendov. Netušila som, že existujú aj iní chlapi. Takí, ktorí vás prepália očami a rozhodnú sa zničiť váš život lusknutím prsta. Len tak.

„Keď je to LEN členok, tak sa postavte.“ Prekvapilo ma, ako

rozhodne sa mi napriek evidentnému vekovému rozdielu prihovára.

Začala som zuby a s vypätím posledných síl sa snažila postaviť na rovné nohy. Najprv to išlo bez problémov, ale len čo som zaťažila achilovku, znova som ucítila silné bodnutie a z úst sa mi predral tenký výkrik.

Zrejme by som spadla, keby ma nezachytil.

Dlaňami pevne obľapil moje zápästia a pritiahol ma bližšie k sebe, aby mi pomohol nájsť stratenú rovnováhu. Hlavou zaclonil slnko a ja som sa si ho mohla prvýkrát skutočne obzrieť.

Na ten pohľad nikdy nezabudnem. Najprv drzo zodvihol husté tmavé obočie a potom prižmúril svetlé oči tak vyzývavo, až som od ľaku zadržala dych. Kožu na štíhlej tvári mal napnutú a čeluste pevne zovreté, akoby čakal, že ho vyzvem na súboj.

Mimovoľne som sklopila zrak. „Nebude to nič vážne, to rozhýbete.“ Pustil ma, akoby mu už bolo jedno, či spadnem alebo nie.

Poskakovala som zahanbene na jednej nohe a krúžila členkom dookola, aby som zakryla rozpaky. Našťastie náhla bolesť naozaj prechádzala. Možno to vycítil. Chvíľu ma sledoval a potom sa bez rozlúčky vybral na odchod.

„Hej!“ zakričala som prekvapene. „Kam vlastne idete? Prečo nie ste v škole?“

Zdalo sa, že premýšľa, či sa má zastaviť a venovať mi viac času, alebo sa vyberie svojou cestou. Nakoniec sa rozhodol ostať.

„Som na ceste.“ Z vrečka si vytiahol dokrčenú cigaretu a strčil si ju do kútika úst.

„Na ceste kam?“

„Do Maroka.“

Nevedela som, či sa mám zasmiať alebo zo slušnosti zisťovať

viac. Keď tam tak stál s rukami vo vreckách sivého bomberu, s kapucňou padajúcou do čela, pôsobil veľmi mlado. Bol až det-sky štíhly, vyzeral, že sa do výšky vytiahol len prednedávnom. Oblečenie na ňom stále viselo, a hoci už jeho širšie ramená či stehná niesli jasné známky dospelosti, nepohltil ich zbytočný tuk ani umelo nafúknuté svaly. To nové dospelé telo sa mu oči-vidne páčilo. Jeho sebavedomie bilo do očí.

„Čo bude v Maroku?“

„Ja budem v Maroku,“ uškrnul sa arogantne.

Snažila som sa neusmievat' sa.

„Chcel by som ísť do Tangeru. Usadiť sa tam. Byť chvíľu sám... sám so sebou. Ale musím ešte pár dni vyčkať v okolí. Po-trebujem si vybaviť doklady a tak. To občas trvá, kým nemáte osemnásť.“ Rozhovoril sa nečakane úprimne.

Kým nemáte osemnásť. Kým nemáte osemnásť...

„Tanger? Tiež som tam kedysi chcela ísť. Mesto beatnikov, však? Všetci tam chodili a písali svoje knihy, Kerouac, Ginsberg aj Burroughs...“

„Neviem, o kom hovoríte, tých týpkov nepoznám. Ja chcem ísť k pohoriu Ríf.“

Znova som sa zahanbila. Pohorie Ríf mi na rozdiel od litera-túry beat generation nič nehovorilo. Až neskôr som si vygoogli-la, že je posiate konopnými plantážami.

V tej chvíli na čistinke som si po prvýkrát v živote uvedo-mila, aká som stará. Od Bebeho som bola výrazne mladšia, aj od všetkých jeho priateľov a ich nudných manželiek. Ale pri tomto chlapcovi sa situácia otočila v môj neprospech. *Kým ne-máte osemnásť...* Pozeral sa na mňa rovnako ako ja na kolegov svojho manžela? Úctivo, ale so skrytým posmeškom?

Skôr než som si stihla premyslieť ďalšie slová, podišiel Da-mian ku mne a bez vyzvania mi gentlemansky zapálil cigaretu. Kapučňa sa mu pri tomto pohybe pomaly zošmykla na dlhý

krk a ja som zacítila neznámu exotickú voňavku. Jeho nepredvídateľné správanie ma bavilo. Zjavne bol zvyknutý robiť si, čo chce, s kým chce, menil sa zo zlého chlapca utekajúceho zo školy na mladého gavaliera, ako sa mu v danej chvíli zapáčilo.

„Som na úteku, chápete. Nepovedzte nikomu, že ste ma stretli,“ takmer zašepkal. „Nepoviete to?“

Znova ten prižmúrený pohľad. Zavrtela som hlavou, hoci mi bolo jasné, že sa mnou snaží manipulovať.

„A prečo vlastne utekáte?“

„Toto miesto je prekliate, rozumiete? Zmiznite ako ja, kým sa dá. Vidíte len pozlátku, ale vo vnútri to tu celé hnije. Farebné domčeky, tyrkysové jazero, vysoké hory, aby sa z toho všetci neposrali. Lejú tu peniaze, hromady peňazí, bohatí tatíčkovia z celého sveta a ich rozmazané detičky, ale je tu len samá špina. Samá špina.“

Prekvapene som sa pozrela na jeho zachmúrenú tvár a snažila som sa naplno vnímať smutné slová. Netušila som však, či hovorí o inštitúte, Canosse alebo celom svete.

„Náhodou, táto čistinka je nádherná,“ snažila som sa ho povzbudiť. „Pozrite sa na ten potok a na tú romantickú studňu!“

Vydýchol na mňa dym z plných pľúc. „Tá studňa je na tom najhoršia. Sú v nej samé mŕtvoly.“

Opäť som nedokázala zakryť pobavený úsmev. „Čo mi to tu rozprávate.“

„Vravím, že sú tam mŕtvoly,“ na moment sa zastavil, aby si potiahol z cigarety. „Čajky. Mŕtve čajky. Blbé škriekajúce vtáky. Nevedia, že inštitút je zo skla, myslia si, že stále lietajú po vyleštenej oblohe alebo čo. Narážajú do sklenených tabúl a mŕtve padajú na terasu. Správca Sergej ich pozametá, pozbiera do vreca a odhodí sem, do tejto studne. Neznášam tie naivné škriekajúce vtáky. Sú s nimi len problémy. Neznášam všetko, čo tu je. Všetko.“

Zdalo sa mi, že si zo mňa strieľa, a to napriek tomu, že sa tváril až zlovestne vážne. Chcela som sa niečo spýtať, nadviazať na rozhovor, ale otázky sa mi zasekli v hrdle. Bol pri mne príliš blízko. Jeho voňavka sa miešala so zápachom tabaku, až sa mi zdalo, že ma tá výrazná vôňa otrávi. Akoby sa ma snažil začarovať stredovekým kadidlom.

„Keby...“ rozkašľala som sa, „... keby ste si to Maroko rozmysleli, budem učiť v inštitúte literatúru. Naučím vás o tých beatnikoch, ktorí žili v Tangeri. Ich knižky by sa vám mohli páčiť. To by vás mohlo zaujímať.“

Hodil mi špak cez plece a hlavu naklonil úplne blízko tej mojej. Takmer sme sa dotýkali nosmi. Toto gesto pôsobilo nebezpečne dôverne, ale nechcela som ustúpiť ako prvá, tak som sa ani nepohla.

„Mňa zaujímajú iné veci.“

Zdalo sa mi, že už to s bezočivosťou začína preháňať a chcela som mu to dať patrične najavo. Som predsa dospelá osoba a navyše jeho budúca učiteľka. Ale skôr než som stihla zareagovať, Damian si nečakane čupol k mojim nohám. Chytil ma za ľavý členok a silno ním šklbol.

„Bolí?“

„Nie,“ zasipela som.

„Tak to môžem asi ísť,“ žmurkol na mňa, zatiaľ čo si ma odspodu obzeral.

Nechápala som, ako ma môže prítomnosť mladého chlapca tak znervózniť. Nemôžem povedať, že by sa mi páčil tak, ako sa mi zvykli páčiť iní muži. Nebol to fešák, za ktorým sa obzriete na pláži, ani kolega z vedľajšej kancelárie, ktorého sa snažite zaujať. Na to bol príliš mladý. Ale napriek svojmu veku pôsobil na mňa... vyrušujúco. Áno, to je to správne slovo. Vyrušujúco. Akoby mnou silno zatriasol a rozbíjal ma na malé kúsočky len preto, že môže. Ten pocit bol určite spôsobený aj čudnou situ-

áciou, za ktorej sme sa stretli. Opustenou čistinkou uprostred lesa. A áno, aj mojou zlou náladou. Ale hoci som si všetky tieto dôvody plne uvedomovala, prišlo mi zvláštne ľúto, že sa naše stretnutie blíži ku koncu.

„Veľmi ste mi pomohli,“ prerušila som moment trápneho ticha. „Možno by som aj ja mohla na oplátku nejako pomôcť vám...“

Vôbec nevyzeral, že by ho moja ponuka prekvapila. Skôr sa zamyslel.

„Možno... ale nič.“

„Pokoje povedzte. Aspoň si budeme kvit.“

Bavilo ma mať chvíľu navrch, moje ego to potrebovalo ako soľ. Rázne som vytiahla z kabelky peňaženku a podávala mu v hotovosti päťdesiat eur, ktoré som vybrala z bankomatu na letisku.

„Čo budete za ne chcieť?“ pozrel sa na mňa pobavene so zdvihnutým obočím.

Bože, ako som sa po týchto slovách zahanbila.

„Nič, to len aby...“ Aby čo? Ani jeden dôvod mi v rýchlosti nenapadol.

„Ja vám ich vrátim. Zastavte sa v starej pile, keď skončíte hodinu v inštitúte, budem tam pár dní zložený, kým sa veci neutrasú. Teda – ak ma chcete ešte vidieť.“ Poslednú vetu teatrálne zdôraznil.

Žiadna vhodná odpoveď mi neprišla na jazyk. Naklonila som sa k zemi po mobil, aby som zakryla vlastný zmätok. Na rozbitom displeji som ťažko identifikovala dva neprijaté hovory od Bebeho. V danej chvíli ma to vôbec nezaujímalo.

Pár metrov odo mňa stál ani nie osemnásťročný chlapec, ktorý plánoval ujsť zo školy a odísť do Maroka. Nemal peniaze, skúsenosti ani postavenie. A napriek tomu ma prinútil cítiť sa v jeho blízkosti neisto.

Chcela som povedať niečo trefné na záver, niečo, čo by mi dalo prevahu, ktorú som v tomto vzťahu mala prirodzene mať. Keď som však odvrátila tvár od mobilu, videla som, ako si nemotorne strká peniaze do vrečka bomberu a nervózne si hryzie spodnú peru. Znova to bol len obyčajný mladý chlapec, rozmazaný a nepochopený tínedžer.

„Díky,“ povedal zastretým hlasom namiesto rozlúčky. „Fakt si to vážim.“

Bol to asi prvý prejav vďačnosti, ktorý mi niekto za posledné roky venoval. A hoci som si ho musela kúpiť manželovými peniazmi, na hrudníku sa mi rozlial hrejivý pocit zadostučenia.

3. kapitola

Bebe sa veľmi ospravedlňoval, nemyslel, že sa mu stretnutie so správnou radou tak pretiahne. Vraj dúfal, že som nečakala na zime, ale dala si na recepcii čaj. Bez toho, aby čakal na odpoveď, ma vtiahol do školy, že sa musím ihneď zoznámiť s riaditeľom a dohodnúť detaily o mojej práci. Všetci sú na mňa zvedaví. Naučene som sa usmiala a vstúpila do Lupinovho inštitútu dobitá nečakanou energiou.

Budova bola vo vnútri rovnako chladná a striedma ako navonok. Možno to robili geometrické tvary alebo nerezové materiály, z ktorých bol poskladaný minimalistický nábytok. Ale aj študentský ruch tu pôsobil nezvyčajne sterilne. Nikto sa nenaháňal po chodbách, nikto nezvyšoval hlas. Akoby všetci podľahli mágii vylešteného priestoru a čírych skiel.

V porovnaní s mojou záľubou v starožitnostiach, dreve a knihách to bol šok. Necítila som sa nepríjemne, len nesvoja. Zdalo sa, že sem nepatrím. Už som rozumela správaniu nepríjemnej Nemky, ktorú som stretla na terase.

Božemôj, akí ľudia tu ešte robia? Kyborgovia?

Riaditeľ a jeho zástupkyňa však boli už na prvý pohľad milí a sálala z nich ľudskosť.

„Rád vás spoznávam Nina,“ povedal muž v okuliaroch a k jeho úsmevu sa pridala aj sympatická pani, ktorá bola nielen

jeho pravou rukou, ale aj manželkou. Obaja rozprávali plynulo angličtinou, ale – ako som sa neskôr dozvedela – boli to Rusi. V Canosse žili už vyše dvadsať rokov.

Rozprávali mi o histórii školy, ktorá siaha až k začiatku minulého storočia, o študentoch z celého sveta, ktorí ju navštevujú. Pili sme kávu a jedli sušienky a ja som sa už roky necítila tak príjemne.

„Na hodinách sa vyučuje po anglicky, takže nebudete mať žiaden problém s jazykom. Ničoho sa nebojte. Veľmi sa tešíme, že nám sem pribudne mladá krv. Pani Hamiltonová bola svätá žena, ale ťahalo jej na sedemdesiat. Študenti si k nej už nedokázali nájsť cestu, ale vám sa to isto podarí. Veď nie ste o toľko staršia od nich,“ vysvetľovala zástupkyňa spevavým hlasom.

Moje neformálne oblečenie, ktoré Nemka ofrkla, mi zrazu prišlo ako výhoda.

Dohodli sme sa na výplate, ktorá síce nebola nízka, ale rozhodne nesiahala ani po členky Bebeho príjmu. Tešila som sa, lebo to bola moja prvá výplata po dlhých rokoch. Zaručovala mi pomyselnú slobodu, hoci mi finančná závislosť od manžela dlhé roky neprekážala.

Pri debate o potrebách študentov sa mi omylom podarilo zazívať, čo riaditeľ ihneď považoval za znamenie, že ma zdržiam a určite sa potrebujem po dlhom lete vyspať.

„Zapíšte si moje číslo, pre každý prípad,“ vyzval ma.

S malou dušou som vytiahla z kabelky svoj roztrieskaný mobil a previnilo sa pozrela na manžela. „Spadol mi, keď som sa prechádzala v lese.“

Všetci traja sa nahlas rozosmiali, hoci mne samej na tom neprišlo nič smiešne.

„Občas je ako malé dieťa,“ vysvetľoval Bebe. „Koľký iPhone z najnovšej série si už odo mňa dostala, zlato? Toto je druhý? Alebo dokonca tretí?“

Neznášala som, keď sa mi prihovárал týmto zhovievavým tónom láskavého rodiča. Niečo som zamrmmlala a naďalej hrala úlohu naivnej rozmaznanej manželky. V konečnom dôsledku som ňou aj bola.

Ako duch som opustila presklenú budovu a kráčala alejou. Prišlo mi to strašne dávno, čo som ju videla prvýkrát, hoci to bolo len pár hodín nazad.

Bebe neustále rozprával a rozprával, bol až prehnane milý, zrejme ho trápilo, že ma nechal tak dlho samu. Snažila som sa sústrediť sa na jeho nadšené slová o novom živote, príjemnej spoločnosti v Lupinovom inštitúte a ďalších veciach, ktoré by ma za normálnych okolností určite pohltili. Len čo som sa však naladila na jeho vlnu, niečo ma stiahlo dolu, nejaká neviditeľná ruka svedomia, ktorá mi pripomenula, že som sa len nedávno takmer bozkávala s jeho najlepším priateľom a navyše... že som ostala taká vykoľajená po nečakanom stretnutí s tínedžerom. Obe situácie som si narýchlo v duchu vyhodnotila ako dôsledok dlhého odlúčenia od Bebeho a snažila som sa vrátiť sa k radostným plánom do budúcnosti. Ale na jazyku mi po nich ostala trpká pachuť viny.

Keď sme sa blížili k parkovisku, kde nás čakalo auto so šoférom, všimli sme si neznámeho muža s lopatou, ktorý vychádzal z lesa. Vyzeral zanedbane, mal husté sivé fúzy a na hlave nasadenú pletenú čiapku, hoci bolo takmer dvadsať stupňov. Polovicu tváre mu pokrývala výrazná červeno-fialová škvrna, zrejme následok kožnej choroby. Táto deformácia priťahovala môj pohľad, nech som sa akokoľvek snažila tváriť nenápadne.

Bezdomovec, zlodej – preľakla som sa.

V štvrtiach, do ktorých sme s Bebem chodievali, takýto ľudia neboli. Už dlho som nevidela neupraveného človeka.

„Dobrý deň,“ pozdravil sa Bebe slušne, aby zakryl moje zjavné zhrozenie.

„Dobrý,“ odvetil s výrazným ruským prízvukom a ani sa na nás nepozrel.

Primkla som sa k Bebem a zašepkala: „Čo tu ten chlap chce? Ako sa sem dostal? To tu nemajú žiadnu ochranu, ktorá stráži areál? Veď Lupinov inštitút je exkluzívna škola, ako si dovoľujú ohroziť študentov...“

Muž moje slová započul. Zastavil sa uprostred cesty a uprene sa na nás zahľadel. Pohľad mal hrdý, akoby sa práve chystal obraňovať cára.

„Som Sergej. Správca inštitútu.“

Už dávno som sa necítila tak trápne. Nevieť si ani predstaviť, ako sa ho museli moje neuvážené hlúpe slová dotknúť, nadávala som si, prečo som radšej neostala ticho. Nechápala som, kedy sa zo mňa stal taký snob. Kedysi by som si nedovolila súdiť len podľa vzhľadu.

„Ahá, vy máte na starosti tie čajky,“ snažila som sa zakryť predošlé faux pas nezmyselným bľabotáním.

„Aké čajky, mladá pani?“

Červeno-fialová škvrna sa mu ťahala od ľavého oka cez rozčapený nos až k brade. Nechcela som na ňu civieť, ale nemohla som si pomôcť. Pôsobila na mňa ako magnet.

„No predsa tie čajky, ktoré nabúrajú do skla a potom padnú mŕtve na terasu. Nosíte ich do studne v lese.“

Prstom som ukázala približným smerom k čistinke.

Muž sa však tváril prekvapene. Aj Bebe na mňa len začudovane hľadel.

„Nu, nikdy som nič o čajkách v studni nepočul. Prečo by som ich nosil do nejakej studne? Hádám by som ich vyhodil do koša, nie?“

Vtedy som si uvedomila, ako neuveriteľne môj príbeh znie. Obaja si museli myslieť, že som šialená. Veď naozaj, kto by zbieral mŕtve čajky? A prečo by ich odnášal do lesa?

„Kto ti, zlato, takú blbosť narozprával?“ zachichotal sa Bebe, aby ma utešil.

Pred očami som mala chlapca, ktorý mi pomáha postaviť sa na nohy, chlapca, ktorý sa seabavedome uškŕňa, aby ma dostal do pomykova. Predstavila som si jeho vážny a strnulý výraz, keď hovoril o čajkách a všadeprítomnej špine, nenávisti, ktorú v sebe dusí.

„Nu veru. Kto vám to povedal?“ vyzvedal správca nástojčivo.

Dva páry očí na mňa neveriacky civeli. Musela som ísť s pravdou von.

„Damian.“

Len čo som to vyslovila, pocítila som nervózne škrabanie niekde medzi hrudníkom a žalúdkom. Povedať jeho meno nahlas mi prinieslo zvláštne potešenie. Akoby sa so zvukom toho magického slova vrátil aj jeho pohľad, akoby som pocítila tlak jeho dlaní na mojich zápästiach.

Z neznámeho dôvodu som však bola presvedčená, že Sergej povie, že také meno nepozná, že taký študent tu nikdy nebol. Vôbec by som sa s ním nehádala, brala by som to ako fakt. S odstupom krátkej chvíle mi celé stretnutie v lese prišlo absurdné a neskutočné.

Ale správca sa nečakane rozhovoril. „Damian? Damian Ostrowitz? To nemyslíte vážne! Tomu výkukovi neverte ani nos medzi očami. Je to feťák, rozumiete? Vymýšľa si, ako keď bičom praská. Rodičia ho odložili ako handru. A ja sa im ani nečudujem. Čo s chalanom, ktorý chce drogy a peniaze sa mu nikdy neminú? Viete, čo s ním? Skončí tu. V Lupinovom inštitúte. Nu net?“

Jeho hromový smiech sa niesol alejou.

Pozerala som na neho ako na zjavenie, ako na zlého obra z rozprávky. Pochytil ma nevysvetliteľný hnev. Chcela som, aby

ten odporný špinavý chlap zmizol aj so svojou lopatou a aby mi už nikdy neprišiel do cesty.

Bebe zovrel moju ruku ešte pevnejšie, ale jeho podpora bola teraz zbytočná.

Damian. Drogy. Lupinov inštitút Canossa.

Tie slová som si opakovala dookola ako mantru. Nedokázala som s tým prestať.

Damian. Drogy. Lupinov inštitút Canossa.

Damian. Drogy. Lupinov inštitút Canossa.

Damian. Drogy. Lupinov inštitút Canossa.

Kde som sa to len ocitla?

Po honosnej presklenej budove inštitútu mi prišiel náš nový byt v Canosse úplne obyčajný. V skutočnosti by ho väčšina ľudí stále považovala za vrchol luxusu. Päť priestranných izieb, dve kúpeľne, šatník a nábytok z tmavého dreva. Na záchodoch sme mali bidet, čo by mi inak prišlo nevýslovne smiešne. Ale nemala som náladu smiať sa. Kontrolovala som miestnosť za miestnosťou ako znudený realitný agent.

„Ako sa ti tu páči, zlato? Si spokojná?“

Ach bože, buď už ticho.

Bebeho hlas sa mi v tej chvíli hnusil, jeho do očí bijúca dobrota pre mňa teraz presahovala hranicu znesiteľnosti.

Vyložila som si veci z príručnej batožiny na posteľ a hodila sa do čerstvo prezlečených perín. Naša nová domáca používala na môj vkus príliš silnú aviváž. Bála som sa, že z nej začnem kýchať, čo som nezabudla podotknúť.

„Dáme si sprchu a skočíme do mesta? Bola si predsa taká zvedavá, ako Canossa vyzerá. Môžeme si užiť romantickú prechádzku popri jazere. Víno, chutná večera,“ núkal sa.

„Som unavená. Preboha, veď som len pred pár hodinami priletela.“

Vedela som, že sa správam voči manželovi nefér. Ale nemohla som si pomôcť. Predstava, že si každú chvíľu ľahne vedľa mňa, sa mi zdala tou najodpornejšou na svete.

„Nechceš ísť bezo mňa? Mám chuť si na chvíľu zdriemnuť. Len tak. Sama.“

Stíchol. Moja odpoveď sa ho dotkla.

Niekde z hlbín mozgu sa mi spod návalu nových zážitkov vynorila spomienka na Laurela a jeho pokus ma pobozkať. Mala by som byť k Bebemú milšia, uvedomila som si náhle. Spravil by pre mňa všetko, zatiaľ čo ja...

Neochotne som sa teda zdvihla z postele a nasledovala ho do kúpeľne. Spoločné sprchovanie bola naša tradícia. Väčšinou prerástla do sexu, aj keď som to neznášala. Vážne. Neprišlo mi nič príťažlivé na milovaní v malej stiesnenej miestnosti, kde mi do očí kvapká šampón. Ale zdalo sa, že dnes tomu neuniknem.

Plnila som si pod prúdom teplej vody svoju povinnosť a v duchu myslela na Laurela, ako sa na mňa lepí na chodbe svojho ateliéru a nenápadne sa dotýka mojich stehien v divadle. Pozerala som sa na seba do zrkadla nalepenom na stene sprchového kútu a voľnou dlaňou sa z neho snažila zotrieť paru. Bebeho dych ma škrabal na krku.

Premietala som si tie scény pred očami dookola, divadlo, stehná, veľká chlpatá dlaň, stehná, chodba, divadlo, až kým sa mi nepodarilo premiestniť sa myslou niekam úplne inam. Nahlas som zavzdychala, otvorila oči dokorán a zrazu blik. V zahmlenom zrkadle sa pred mnou z ničoho nič zjavila neznáma tvár usmiatej ženy. Bola to len sekunda, možno menej, ale od strachu sa mi svaly na celom tele stiahli v silnom kŕči. Prudko som sebou trhla.

„Zlato, zlato...“ opakoval Bebe náruživý, kým do mňa dorážal.

Zúrivo som niekoľkokrát zažmurkala a znova sa pozrela do

zrkadla. V pare som zbadala len obrysy svojej vlastnej hlavy a prúd dlhých vlasov.

Upokoj sa, Nina, bola to len hra tieňov...

„Ešte chvíľku,“ šepkal Bebe.

Malý priestor sprchového kúta ma čoraz viac skľučoval, bola som v ňom uväznená. Cítila som, ako mi na hrudník dopadá ťažoba celého dňa. Chcela som sa rozkričať a rýchlo odísť preč, ale vedela som, že by som Bebeho urazila. Neboli sme spolu skoro mesiac, určite mu chýbal sex. Nahlas som predýchavala prichádzajúci klaustrofobický záchvat. Upokojovala ma jedine myšlienka, že to už nepotrvá dlho. Tieto sexuálne rituály som poznala naspamäť. Ešte párkrát povie „zlato“ a skončí. Vytrčila som zadok, aby som to utrpenie skrátila.

Po chvíli sme sa už utierali do hrubých uterákov a preskakovali po malých koberčekoch až do spálne. Odľahlo mi, že sme konečne vypadli z kúpeľne, na tvár v zrkadle som takmer okamžite zabudla.

„Čo je to za výmysel, že tu nemajú podlahové kúrenie?“ sťažovala som sa. Moje nadšenie zo života v Canosse opadlo rýchlo. Bebe len sklamane zavrtel hlavou.

„Sadni si na chvíľu,“ vyzval ma prísne.

Neznášala som to a on to vedel. Na rozdiel od väčšiny žien ma siahodlhé rozhovory o emóciách naozaj otravovali. Mala som pocit, že som v týchto situáciách viac mužom ako on.

Sadla som si k toaletnému stolíku obalená v osuške a na tvár si pozorne nanášala krém. Sledoval ma so značným znepokojením. Čakala som, že začne rozprávať, ale on namiesto toho krútil hlavou, ako nad nezbedným deckom.

„Myslíš si, že som stará?“

Túto otázku zjavne nečakal.

„Prečo by si mala byť stará?“

„Mám dvadsaťosem rokov. To je o šesť rokov viac, ako keď sme sa vzali, a o sedem viac, ako keď sme sa spoznali.“

„Matematiku celkom ovládam,“ zabručal nechápavo. „Ale neviem, čo ti to napadlo. Všetci opakujú, ako mlado vyzeráš. Sama si vravela, že si ťa tá Nemka v inštitúte pomýlila so študentkou.“

Áno, ale tá Nemka zažila ešte vpád Germánov do Európy, od nej sú mladší všetci. No študenti hneď uvidia, že mi ťahá na tridsať – pomyslela som si. Takú vec by som nemohla vysloviť nahlas, najmä nie v tejto chvíli.

„Pozri sa, ak ťa trápi, že starneš, vedz, že nie si jediná. A okrem toho – vždy budem o pätnásť rokov starší ako ty. Pre mňa ostaneš mladou manželkou, aj keď budem mať osemdesiat.“

Budem mať osemdesiat. Tá veta mi zarezonovala v hlave ako teremín.

Už som viac nemala náladu baviť sa o svojom veku. Nespokojne som sa obzerala v zrkadle a donekonečna masírovala hladké líca.

Bebe sa však stále ponevieval po miestnosti. Chodil dookola ako lev, škrabal si vrch hlavy a vyzeral nervózne.

Chce mi niečo povedať, niečo dôležité – napadlo mi. Znova som si spomenula na Laurela a svedomie ma silno koplo do žalúdka.

„Zlato, viem, že posledné mesiace boli ťažké...“

Preboha, len toto nie.

„Ver, že aj pre mňa. Naozaj veľmi som sa tešil. Neviem si ani len predstaviť, ako si sa musela tešiť ty po takej dlhej dobe...“

Keď to nevieš, tak o tom nerozprávaj.

„Potrat je ale bežná vec. Povedal to aj lekár. Každé tretie tehotenstvo sa končí potratom.“

Áno, počula som to. Asi tak stokrát.

„Verím, že zmena klímy a prostredia nám pomôže. Dáš sa do poriadku. Znova otehotnieš, viem to. Cítim to v kostiach.“
Usmial sa najúprimnejšie, ako v danej chvíli dokázal. „Spoločne to dokážeme.“

Na jednej strane som sa tešila, že tento rozhovor máme za sebou. Pripomínal mi sex v sprche. Proste, že k manželskému životu jednoducho patrí, hoci z neho ani jeden nemá žiadnu radosť. Na druhej strane ma mrzelo, že problémy, ktoré mali ostať v starom domove, sa preniesli do Canossy. Mŕtvy plod zrazu doletel za nami, a to rýchlejšie ako stratená batožina.

Hnevalo ma, že to Bebe vytiahol hneď v prvý večer.

„Podľa mňa dvadsaťosem rokov nie je až tak veľa. Kým nemám tridsať,“ prehovorila som nezaujato do ťaživého ticha.

Vzdychol si a so sklonenou hlavou odišiel do druhej izby.

Celkom mi vyhovovalo, že máme v byte toľko spálňí.

4. kapitola

Prvé dni v Canosse ubehli šialene rýchlo, okrem vybalovania batožiny a nadšených prechádzok po mestečku som sa pochtivo pripravovala na svoju premiéru v úlohe učiteľky. Bebe sa z mojej aktivity tešil, len občas si neodpustil vtipnú poznámku. Ledva som ho vnímala. Pochodovala som hore-dole po pracovni a odriekala naučené frázy, ktorými som si mohla získať pozornosť študentov. Chcela som, aby si ma oblúbili, aby ma počúvali, aby ich môj predmet bavil. Ani som netušila, ako ďaleko som od pravdy.

Keď som po prvýkrát vchádzala do učebne v inštitúte a otvárala dvere magnetickou kartou, ovalil ma nepoznaný pocit. Toto bolo vlastne prvýkrát, odkedy som s Bebem, čo som mala vlastnú prácu. Cítila som sa zodpovedná za najbližších deväťdesiat minút. Nechcela som to nijako pokaziť.

Študenti sa do triedy navalili naraz presne na minútu. Boli to decká z celého sveta a ich vek sa pohyboval medzi sedemnásť až dvadsať. Lupinov inštitút bol akousi snobskou prípravkou na univerzitu. Niečo medzi jazykovým kurzom a doučovaním. Najviac študentov pochádzalo z USA a Británie, zvyšok tvorili aj Nemci, Taliani či Aziati. Školné bolo skutočne vysoké, ale zdalo sa, že nikomu z nich nepripadá divné do tohto neodborného vzdelania investovať tisíce. Vyrastali v prepychu a internátna škola v horách bola pre nich asi taká zaujímavá ako stará videohra. Po jej skončení sa znova posúvali ďalej.